

[Aksel Larsen.]

lesmarkedets ledende organer ret til at beslutte for medlemsstaterne, at give direktiver, at udstede forordninger, men der er ingen fare for, at denne ret vil blive brugt. Nej, i fællesmarkedet vil Vesttyskland blive den såvel økonomisk som politisk dominerende magt, og følgerne heraf kan vel enhver forestille sig. Selv om det ville være økonomisk fordelagtigt for os at tilslutte os — hvad det efter vor mening ikke er — så må vi alene af nationale grunde holde os på afstand. Og husk på: Romtraktaten er uopsigelig, dens gyldighedsfrist er ubegrænset. Er vi først gået ind i musefælden, slipper vi ikke ud igen.

Forhåbentlig tager man mig det ikke ilde op, at jeg har givet disse oplysninger, men jeg savnede dem i ministerens redegørelse. Naturligvis er de oplysninger, jeg har givet, ikke udtømmende, men de beskæftiger sig med det væsentlige i Romtraktaten og med de sandsynlige følger for Danmark af at melde sig ind og af at holde sig udenfor.

Det må kun tilføjes, at ministeren for udenrigsøkonomi — ja, gid man kunne have fundet en kortere og mindre knudret titel — i torsdags erklærede her i tinget, at de seks' union er en realitet, idet Romtraktaten er trådt i kraft. Der tog den højtærede minister vist heldigvis munden for fuld. Traktaten er formelt trådt i kraft, men dens realisering vil heldigvis være meget vanskelig, hvis den overhovedet bliver mulig. I værste fald vil der gå lang tid, før de praktiske vanskeligheder ved at omsætte traktaten i håndgribelig virkelighed er blot delvis overvundet. Dette være sagt til trøst for de mange, som med rette anser medlemskab hos de seks for at være et onde, og dette for at slå koldt vand i blodet på de landbrugskredse, der i panik, naivitet eller snæversyn er så ivrige for at få Danmark solgt med hud og hår til en statssammenlutning domineret af den tyske industrikapital og de tyske militærister.

Jeg kan ikke bebrejde regeringen, at der i ministrenes redegørelser var så få konkrete oplysninger om den såkaldte europæiske frihandelszone — der menes altså en vesteuropæisk frihandelszone, men de geografiske begreber hos visse folk er åbenbart blevet noget forskubbet — jeg kan ikke bebrejde regeringen, at der er så få

konkrete oplysninger om denne frihandelszone, som man på initiativ af England forhandler om. Det skyldes åbenbart, at man kun kender grundtrækkene i ideen, nemlig at der med landbrugsvarerne som undtagelse skal søges etableret fri vareudveksling mellem OEEC-landene, som så hver især skal have ret til at opretholde deres egne toldsatser. De sparsomme og vage meddelelser, den højtærede minister gav om Englands nyeste, strengt fortrolige forslag vedrørende landbrugsvarerne, har man ifølge sagens natur meget svært ved at bedømme. Nogen sandsynlighed endsiges sikkerhed for, at der på dette område kommer en ordening, Danmark kan tiltræde, foreligger i hvert fald endnu ikke.

Det ville være interessant at få oplysning om, hvilke virkninger etableringen af en såkaldt frihandelszone i øvrigt vil få. Vil det betyde en udvidelse af vor adgang til at handle med andre lande, eller vil det betyde en bibeholdelse af den nuværende tingenes tilstand eller måske endda en forværring? Jeg går ud fra, at også dette spørgsmål er blevet forhandlet, og at det ikke kan være så top secret, ikke kan være så strengt fortroligt, at regeringen ikke kan give folketinget oplysning herom. I samme forbindelse er det vel nok berettiget at spørge om, hvilket forhold frihandelszonen, hvis den bliver til noget, skal have til Atlantpagten, eller for at sige det mere tydeligt: er det påtænkt eller planlagt, at den også skal have en politisk, måske en militærpolitisk, side eller militærpolitisk følger? Så lidt som vi kan tage stilling til de seks landes marked ud fra økonomiske betragtninger alene, så lidt kan vi nøjes med vage økonomiske oplysninger for at vurdere, om frihandelszonen er til gavn eller til skade for Danmark.

Det fremgår af den højtærede økonomiministers redegørelse, at man på mødet i Hindås skal være blevet enig om, at før der er skabt klarhed over, om frihandelszonen bliver til virkelighed og hvordan, kan man ikke gå videre i arbejdet for at skabe et fællesmarked og en toldunion af de fire nordiske lande. Dette forbavser mig noget. Da en sådan nordisk union ikke, så vidt det kan bedømmes, på nogen måde kan binde landene med hensyn til deres stilling til den eventuelt kommende frihandelszone, fore-